

omluvenou neúčast na gremiálním shromáždění v tom směru, že poplatky ten může činit jen nanejvýše 20 Kč. Omezení výše pokut, které může představenstvo společenstva ukládati členům za porušení společenstevních předpisů, je vysloveno v § 125 živn. řádu, nebylo proto třeba, aby toto omezení bylo ve stanovách ještě zvláště vysloveno.

Lichou jest i námitka, že pokuty uložené i v nejvyšší částce 20 Kč nemají za dnešních poměrů hospodářských žádného účinku, neboť, pokud zákon nebyl změněn, je závaznou normou bez ohledu na to, že se hospodářské poměry změnily a způsobily, že uložení pokuty nemá žádoucích účinků.

Č. 12.603.

Pošta, telefon, telegraf. — Řízení správní. — Řízení před nss: I. * Výdělečné používání koncesované radiotelegrafní nebo radiotelefonní stanice, k němuž je třeba podle § 14 odst. 2 vlád. nař. č. 82/1925 Sb. zvláštní licence, je dáno nejen tehdy, když za poslech vybírá se zvláštní úplata, nýbrž i tehdy, když stanice té užívá se jako prostředku pro výdělečnou činnost jinou, na př. pro zábavu hostů v hostinské živnosti. — II. Na udělení licence k výdělečnému používání radiové stanice není právního nároku.

(Nález z 30. října 1936 č. 15.747/36.)

V ě c: Karel L. v Podbořanech proti rozh. zem. úřadu v Praze z 1. prosince 1933 o povolení používatí radiového přijímače v hostinci.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem okr. úřadu v Podbořanech z 12. srpna 1933 byla žádost st-le o udělení licence k držení a používání rozhlasové stanice přijímací v jeho hostinci k zábavě hostů podle § 14 odst. 2 vlád. nařízení č. 82/1925 Sb. zamítnuta a držení a provozování tohoto přijímače bylo st-li ve veškerých hostinských místnostech včetně kuchyně zakázáno s odůvodněním, že není tou měrou spolehlivý, aby byla vyloučena obava, že by rozhlasového přijímače nebylo zneužíváno k reprodukci nepřipustných cizozemských programů.

Nař. rozhodnutím nebylo vyhověno odvolání st-lovu podanému proti výměru I. stolice z jeho důvodů.

Proti tomuto rozhodnutí podal st-l stížnost, o které uvažoval nss takto:

V daném případě jde především o odepření licence k používání radiové stanice přijímací v hostinské živnosti podle § 14 odst. 2 vlád. nař. z 16. dubna 1925 č. 82 Sb., jenž stanoví, že k výdělečnému používání koncesované radiotelegrafní nebo radiotelefonní stanice je třeba kromě koncese ke zřízení, udržování a provozu ještě zvláštní licence politického úřadu (administrativní vrchnosti), vydané podle platných předpisů. V druhé řadě pak jde o důsledek vyvozený úřadem z odepření oné licence, totiž o zákaz používání oné stanice v hostinské

živnosti. Stížnost v tomto směru dovozuje, že žal. úřad nebyl příslušný zakazovati st-li používání koncesované radiové stanice s odůvodněním, že podle § 14 odst. 2 cit. nař. byla st-li odepřena licence, ježto prý licence je zapotřebí toliko k výdělečnému užívání koncesované radiové stanice, a tedy jen tehdy, jestliže se za poslech vybírá od posluchačů zvláštní úplata, což v tomto případě zjištěno nebylo. Námitka tato nemohla býti uznána důvodnou.

Výdělečné používání radiové stanice je dánó nejen tehdy, když majitel stanice vybírá zvláštní úplatu za poslech, nýbrž i tehdy, když radiová stanice slouží za prostředek k úspěšnějšímu provozování jiné výdělečné činnosti, jak tomu je v daném případě, kde podle správních spisů radiové stanice má býti používáno k zábavě hostů v hostinské živnosti st-lově, neboť i v tom případě sleduje používání radiové stanice cíl výdělečný a má tedy charakter výdělečnosti.

Nevymohl-li si majitel stanice k takovému výdělečnému používání radiové stanice licenci ve smyslu § 14 odst. 2 cit. vlád. nař., pak mohl politický úřad již na základě cit. ustanovení zakázati mu užívání této stanice a nelze důvodně vytýkati, že k tomu nebyl kompetentní.

Pokud jde o odepření licence, dlužno se zabývati především otázkou, zda žal. úřad odepřením licence porušil nějaké subjektivní právo st-lovo. V tomto směru uvážil nss toto:

Ze zákona z 23. března 1923 č. 60 Sb. nelze dovoditi nějaký nárok strany na udělení koncese k provozování radiotelegrafické stanice, neboť zákon tento neobsahuje žádného ustanovení, podle něhož by úřad za určitých předpokladů byl povinen koncesi udělit. Naopak ustanovení tohoto zákona nasvědčují spíše tomu, že nebylo úmyslem zákona samého, založiti nějaký nárok strany na udělení povolení k používání radiové stanice. To plyne zejména z ustanovení § 1 ve spojení s § 2 cit. zákona, podle něhož zřizovati, udržovati a provozovati radiotelegrafii na území zdejšího státu je výhradním právem státu samého, z čehož jsou přípustny toliko výjimky zákonem výslovně uvedené, a dále z § 3, jenž ve svém prvním odstavci stanoví, že výkon práva vyznačeného v § 1 zákona může stát propůjčiti třetím osobám udělením koncese, a že podmínky určí vlád. nař. Stejným duchem nese se i § 5, týkající se výroby, prodeje, přechovávání a dovozu radiotelegrafních zařízení. Z toho plyne, že provozování radiotelegrafické stanice je zásadně vyhrazeno státu a že propůjčení koncese k tomuto provozování osobám třetím se strany státu je jen výjimkou z této zásady, jejíž připuštění je ponecháno naprosto volné úvaze úřadu.

Poněvadž ale § 3 odst. 1 cit. zákona byla vláda zmocněna, aby stanovila vlád. nař. podmínky pro propůjčení koncesí za účelem výkonu práva vyznačeného v § 1 tohoto zákona, mohla ovšem vláda na základě tohoto zmocnění stanoviti vlád. nař. i takové podmínky pro nabytí koncesí, z nichž by strany případně mohly čerpati za určitých předpokladů nárok na udělení koncese k používání radiové stanice a tedy i nárok na udělení licence k výdělečnému používání radiové stanice. To se však nestalo, neboť z § 14 vlád. nař. č. 82/1925 Sb. neplyne, že by úřad rozhodující o udělení licence byl za určitých předpokladů povinen

udělit žadateli licenci. Že by pak závěrečná slova tohoto předpisu, zmiňující se o platných předpisech, obsahovala v sobě odkaz na nějaký předpis, který by zakládal nějaký právní nárok na udělení licence, ani sama stížnost netvrdí.

Jestliže ale není právního nároku na udělení licence ve smyslu § 14 vlád. nař. č. 82/1925 Sb., je také zcela nerozhodným, jakým způsobem žal. úřad odepření této licence odůvodnil, a na podkladě jakého řízení dospěl k tomuto odepření licence, neboť není-li zákonného nároku na udělení licence, nemohl býti žadatel odepřením této licence ve svých právech zkrácen. Pak ale nemůže st-l domáhati se ochrany, kterou podle § 2 zákona o ss může nss poskytnouti pouze st-lům, jejichž subjektivní práva rozhodnutím administrativního úřadu mohla by býti dotčena.

Č. 12.604.

Vyvlastnění: Podání žádosti za povolení stavby není započítáno se stavbou ve smyslu § 5 odst. 5 zákona o stavebním ruchu č. 45/1930 Sb.

(Nález z 30. října 1936 č. 15.755/36.)

Prejudikatura: Boh. A 3931/24.

Věc: Antonín a Antonie M. ve Štikově proti rozh. zem. úřadu v Praze z 10. ledna 1934 o vyvlastnění podle zákona o stavebním ruchu.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: K žádosti Jana M. ve Štikově byla výměrem okr. úřadu v Chotěboři z 2. listopadu 1932 vyvlastněna podle hlavy I. zákona o stavebním ruchu č. 45/1930 část parcel č. kat. 385 a 392, náležejících st-lům, pro stavbu pekárny, obchodní místnosti a případně hostince pro Jana M. Vzhledem k prohlášení st-lů, že hodlají pozemku použít pro výstavbu hospodářských a obytných budov pro své děti, byl vyvlastňovací výměr vázán na podmínku, že vyvlastnění pozbude platnosti, jestliže st-lé započnou se stavbou budov pro své děti nejdéle do 3 měsíců ode dne, kdy jim bylo doručeno knihovní usnesení, že poznámka zahájení vyvlastňovacího řízení byla v knihách pozemkových provedena, a že dokončí tyto stavby v dalších 9 měsících.

Odvolání, jež st-lé proti tomuto výměru podali, bylo rozhodnutím zem. úřadu v Praze z 28. února 1933 zamítnuto.

Výměrem okr. úřadu v Chotěboři z 22. srpna 1933 bylo vysloveno, že usnesení o poznámce zahájení vyvlastňovacího řízení bylo st-lům doručeno 29. března 1933, takže se stavbou měli započítati do 29. června 1933. To však po názoru okr. úřadu neučinili, pročež okr. úřad prohlásil, že st-lé nezapočali v zákonité lhůtě s prováděním stavby na pozemcích vyvlastněných pro Jana M., a odevzdal pozemky ty podle § 4 odst. 7 zákona č. 45/1930 do vlastnictví Jana M. Odvolání st-lů bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil soud takto:

Žal. úřad vyslovil, že st-lé nezapočali v zákonné lhůtě se stavbou ve smyslu § 5 odst. 5 zákona č. 45/1930 na pozemcích podmíněčně vy-